

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína, soudkyně Mgr. Lenky Krupičkové a soudce Mgr. Lukáše Pišveje v právní věci žalobce: **H. T. N.**, zastoupený Mgr. Markem Eichlerem, advokátem se sídlem Nekázanka 888/20, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2025, č. j. OAM-156/ZA-ZA15-HA15-2025, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 7. 2025, č. j. 1 Az 9/2025-28,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2025. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl žádost žalobce o mezinárodní ochranu podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) jako zjevně nedůvodnou.

[2] Při posouzení věci vycházel městský soud z následujícího skutkového stavu. Žalobce podal dne 5. 2. 2025 žádost o udělení mezinárodní ochrany, k níž dne 10. 2. 2025 poskytl informace. Uvedl, že je bez náboženského vyznání a politického přesvědčení, nemá žádná zdravotná omezení ani jiné zvláštní potřeby, nikdy nebyl trestně stíhán či odsouzen. Do České republiky přicestoval autobusem z Maďarska na konci května nebo začátkem června 2024. V Maďarsku měl pracovní vízum platné do června 2024, přicestoval tam dne 1. 4. 2024 letecky z Vietnamu. Je ženatý a má dvě nezletilé děti, přičemž všichni se nacházejí v zemi původu. Jako důvod podání žádosti uvedl, že život v České republice je mnohem lepší než v jeho vlasti. Chtěl by zde získat povolení k pobytu, aby mohl pracovat a zaplatit dluhy, které má ve Vietnamu. V rámci pohovoru k žádosti doplnil, že má

ukončenou základní školu a pracoval v továrně na lodě. V zemi původu problémy neměl, a to ani se státními orgány, ani v souvislosti s vycestováním. Obává se, že v případě návratu do vlasti by dluhy nemohl zaplatit. Peníze si půjčil od banky, známých i od soukromých osob, aby mohl uživit svoji rodinu a vycestovat z Vietnamu.

[3] Městský soud dospěl k závěru, že žalobce uvedl jako jediný důvod žádosti o mezinárodní ochranu ekonomické důvody. Ačkoliv uvedl, že si peníze půjčil též od soukromých osob, své tvrzení nerozvinul a tyto osoby jako zdroj svých obav z návratu neuvedl. V průběhu řízení o žádosti nenaznačil, že by měl strach z pronásledování věřiteli; deklaroval toliko své obavy, že v případě návratu do země původu nebude moci dluhy splácet. Tvrzení, podle něhož může v případě návratu žalobce do Vietnamu „*dojít k ohrožení jeho života, jelikož nebude schopen splácet dluhy*“, proto městský soud nepřisvědčil. Jelikož z azylového příběhu žalobce nevyplynulo, že by měl azylově důvodné obavy z pronásledování soukromých osob (svých věřitelů), žalovaný neměl povinnost se jimi zabývat. Z obsahu žádosti o mezinárodní ochranu ani z provedeného pohovoru nevyplynuly ani jiné azylově relevantní důvody ve smyslu § 12 a § 14a zákona o azylu. O výkladu ustanovení § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu nejsou podle městského soudu pochybnosti. Polemiku žalobce, jež se týkala výkladu slova „*pouze*“ v tomto ustanovení, označil městský soud za nesrozumitelnou a nadbytečnou.

[4] Proti napadenému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů, které podřadil pod § 103 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Poukázal na nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, v němž se městský soud nevypořádal s námitkami obsaženými v žalobě a pouze bez dalšího převzal argumentaci žalovaného. Za nepřezkoumatelné stěžovatel označil i rozhodnutí žalovaného. Podle jeho tvrzení je kasační stížnost přijatelná, neboť městský soud se v napadeném rozsudku odchýlil od dosavadní judikatury v otázce zjevné nedůvodnosti podané žádosti. Městský soud se nedostatečně vypořádal s námitkou, že žalovaný měl žádost posoudit věcně. Žalovaný i městský soud nepřistoupily k výkladu pojmu zjevné nedůvodnosti eurokonformním způsobem. Podle stěžovatele zavedl Nejvyšší správní soud v případě § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu třístupňový test, přičemž obdobné úvahy by podle něj bylo možné aplikovat i v nyní projednávané věci a žádost posoudit v „nezkráceném“ režimu. Žalovaný však postupoval v rozporu s výše uvedeným a tento postup aproboval i městský soud.

[5] Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost podané kasační stížnosti. Trvá na tom, že se při posouzení žádosti stěžovatele nedopustil žádné nezákonnosti a dostatečně se zabýval všemi relevantními skutečnostmi. Správní orgán je přitom povinen zabývat se toliko skutečnostmi, které mohou zakládat důvody pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Skutečnost, že stěžovatel má dluhy vůči bance a soukromým osobám, však tento požadavek nesplňuje. Žalovaný taktéž upozornil, že kasační námitky jsou podobné námitkám žalobním a poukázal na své vyjádření k žalobě.

[6] Nejvyšší správní soud předesílá, že stěžovatel je v kasační stížnosti povinen „*cíleně reagovat na rozhodnutí krajského soudu a kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě jeho*“

pokračování

argumentaci. Nepostačuje, je-li kasační stížnost pouhým opakováním žalobních námitek. Převzít do kasační stížnosti argumentaci ze žaloby je možné, avšak pouze v rámci cílené polemiky se závěry krajského soudu, případně v rámci poukazu na to, že argumentace v žalobě nebyla krajským soudem vypořádána (a jeho rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné). Účelem kasační stížnosti není ještě jednou, před vyšší instancí, zopakovat vypořádání žalobních bodů, kterými se již zabýval krajský soud, nýbrž polemizovat se závěry samotného krajského soudu, a tím prověřit jejich zákonnost. [...] kasační stížnost (její část), která fakticky beze změny opakuje žalobní tvrzení a nijak nereaguje na argumentaci krajského soudu, neobsahuje důvody podle § 103 s. ř. s., a bude proto jako nepřijatelná odmítnuta (§ 104 odst. 4 s. ř. s.),“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2023, č. j. 3 Afs 231/2022-46, odst. [16])

[7] Je třeba upozornit, že část kasační argumentace stěžovatele je totožná s argumentací žalobní. Jedná se konkrétně o část III., bod b. kasační stížnosti, v níž stěžovatel žalovanému a městskému soudu vytkl, že nepřistoupili k výkladu pojmu zjevné nedůvodnosti eurokonformním způsobem. Stěžovatel sice v textu upravil své procesní označení tak, aby odpovídalo řízení o kasační stížnosti, k převzatému textu však připojil toliko konstatování, podle něhož „[s]právní orgán postupoval (...) v rozporu s výše uvedeným, kdy toto posléze aproboval krajský soud“. Takový dovětek bez dalšího však ke kvalifikovanému zpochybnění závěrů městského soudu nepostačuje. S ohledem na shora uvedenou judikaturu je tato opakující se námitka nepřijatelná ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. Kasační soud se jí proto nezabýval.

[8] Nejvyšší správní soud dále posuzoval otázku přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) totiž platí, že „[j]estliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.“ Kritéria přijatelnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud vymezil již v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. Kasační stížnost je přijatelná v případech, k nimž se judikatura doposud nevyjádřila, v nichž existuje judikatura rozporná (nejednotná), nebo je potřeba učinit judikaturní odklon. Dále je kasační stížnost přijatelná rovněž v případech zásadního pochybení krajského soudu, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[9] Ačkoliv stěžovatel uvedl, že kasační stížnost svým významem přesahuje jeho vlastní zájmy, Nejvyšší správní soud tento názor nesdílí. Předně je nezbytné podotknout, že tvrzený důvod přijatelnosti stěžovatel nijak nerozvedl. Omezil se toliko na konstatování, podle něhož je „[z] hlediska posuzování přijatelnosti kasační stížnosti (...) potřebné zmínit skutečnost, že se krajský soud napadeným rozhodnutím (...) odklonil od své dosavadní judikatury i od ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu v otázce zjevné nedůvodnosti podané žádosti“. Stěžovatel však žádnou konkrétní judikaturu, od níž se městský soud měl odklonit, neuvedl. Právní otázku, od jejíhož hodnocení by se městský soud měl odchýlit, nenalezl v projednávané věci ani Nejvyšší správní soud z úřední povinnosti. Stěžovatel opřel žádost o mezinárodní ochranu pouze o ekonomické důvody, což městský soud přesvědčivě jako relevantní důvod vyvrátil v bodech 22 a násl. napadeného rozsudku.

Správně přitom podotkl, že žadatel musí v řízení o udělení mezinárodní ochrany nejprve tvrdit existenci důvodů relevantních z hlediska mezinárodní ochrany, načež teprve potom je správní orgán povinen zjistit skutečný stav v rozsahu těchto důvodů.

[10] Stěžovatel označil napadený rozsudek mj. za nepřezkoumatelný. Městský soud se podle něj nedostatečně vypořádal s námitkou, že žalovaný měl žádost posoudit věcně. Z judikatury Nejvyššího správního soudu obecně vyplývá, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou znemožňující jeho věcný přezkum (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, nebo ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35). S uvedeným kasačním důvodem je nutno zacházet obezřetně, neboť zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost oddaluje věcné řešení sporu, což je v rozporu se zájmy účastníků i s veřejným zájmem na hospodárnosti řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013-25). Nejvyšší správní soud v této souvislosti pouze stručně odkazuje na judikaturu, která se blíže věnuje tomu, jaké konkrétní vady tento kasační důvod naplňují (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 94/2007-107, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, nebo usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS). Z pohledu výše uvedené judikatury Nejvyšší správní soud žádné pochybení městského soudu neshledal. Z rozsudku totiž jasně a srozumitelně vyplývá, z jakého důvodu městský soud zamítl žalobu stěžovatele, je zřejmé, z jakého skutkového stavu vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Nejvyšší správní soud neshledal ani hrubé pochybení spočívající v tom, že by městský soud přehlédl nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného. Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že neshledal žádné pochybení městského soudu z důvodu nepřezkoumatelnosti, které by svědčilo o přijatelnosti kasační stížnosti.

[11] Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle výše uvedeného ustanovení § 104a odst. 1 s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

[12] Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. V projednávané věci nebyly zjištěny skutečnosti, které by odůvodnily mimořádné přiznání nákladů řízení žalovanému ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 21. ledna 2026

pokračování

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu